
*Лариса
Карачевцева*

ПРОТЕСТ З ПОЗИЦІЇ ФІЛОСОФА, ЩО РОЗМІРКОВУЄ ПРО СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Я хотіла би долучитися до розмови про сутність громадського протесту і протестності загалом з позиції філософа, що міркує про поняття справедливості. Адже з огляду на етичну перспективу виникає багато запитань, зокрема: чи громадський протест коригує справедливе державотворення, чи, навпаки, підважує порядок справедливості?

Загалом один з режимів філософської рефлексії сьогодні — це пошук шляхів розв'язання проблеми (у тому числі — на методологічному рівні), що полягає у зіткненні універсального й партикулярного. В царині етики ця складність втілюється як проблема визначення природи етичних спонук — універсальних чи партикулярних. Так, наприклад, якщо в соціумі особа діє морально, то виникає питання, що є джерелом її моральності — особистісне (партикулярне) засвоєння універсальної норми чи її власна партикулярна етична ініціатива, яку вона самочинно, на свій страх і ризик, інвестує до універсального порядку, засвідчуючи його легітимність? Відтак, чи універсальність проявляється в мені примусовим чином як анонімна спонuka діяти морально, чи моральність є моїм особистісним рішенням, моєю етичною «творчістю», моїм особистим внеском в утвердження певного загальнозначущого стану речей, що претендує на універсальність? Іншими словами, хто є автором цієї етичної спонuki — партикулярне «я» чи універсальне «все»? Згадана складність має пряме відношення до проблеми громадського протесту та етичних підвалин протестності.

© Л. КАРАЧЕВЦЕВА,
2018